

КАКВО НИ ПРАВИ СВЯТИ?

П-р Стивън Хеджес

В **Левит 19:2** се казва: **„Кажете на цялото общество израилтяни, като им речеш: Свети бъдете, защото Аз Господ, вашият Бог, съм свят.“** Тук Бог ни изяснява, че Той е свят и като резултат ние също трябва да сме свети. Светостта обаче няма нищо общо с това да бъдем просто послушни на някакви правила. Бог не е свят, защото се покорява на някакви правила. Бог си е бил свят и преди да бъдат създадени правилата. Всъщност правилата съществуват именно в резултат на това, че Бог е свят.

Светостта е един уникален, непроменим аспект от личността на Бога. Тя произлиза от Бога. И всичко, което е свято, е такова именно поради Него.

Истината, че Бог е свят, откриваме да се прокламира в цялото Писание, от началото до края. Самото обиталище на Бог във висините е изпълнено с прогласяването на факта за Неговата святост.

В **Изход 15:11** се казва: **„Кой е подобен на Тебе, Господи, между боговете? Кой е подобен на Тебе, славен в святост, дивен, та да Те възпяват, правещ чудеса?“** В този стих е изяснена една велика истина, чийто смисъл е показан в развитие. Първо се казва, че ние познаваме светостта на Бога. Поради това, че Той е свят, ние се посвещаваме да Го прославяме. И като резултат от това Бог твори чудеса между нас.

Когато се приближаваме към Бога или сме в Неговото присъствие, ако наистина разбираме, че Той е свят, ние вече няма да сме загрижени само за собствените си нужди. Нашите молитви ще започнат да се свеждат до хваление на Бога. Когато променим по този начин молитвения си живот, тогава Бог ще откликне като върши чудеса. Нека си спомним, че когато Исаия разпозна светостта на Бога, неговата реакция беше да каже – горко на мен. Наистина, да разпознаеш светостта на Бог, това е едно смиряващо преживяване. Смиреният човек не се фокусира върху личните си нужди. Смиреният човек се стреми да върши Божията воля.

Същевременно в този стих се казва, че светостта е славна. Проблемът с думата слава е, че тя се е наситила с религиозно съдържание. Повечето хора не могат да дадат определение на понятието слава, защото тя се използва само в религиозен контекст. А думата слава има и своето светско значение. Когато излезем на пролет

и видим полетата, обсипани с цветя, бихме казали – о, това е великолепно! Точно това представлява думата слава. Слава е религиозния изказ на дума, която означава, че нещо е великолепно. С други думи светостта на Бога е великолепието и слава. Това понятие е противоположно на позор и срам.

Ако нашата святост произвежда чувство за срам, това не е Божията святост. Понякога хората си създаваме някаква църковна святост, която ни кара да се чувстваме посрамени. Не така действа Божията святост. Тя винаги произвежда усещане за великолепието и превъзходност.

В **1 Царе 2:2** се казва, че никой друг не е свят освен живият Бог. Когато видим Господ и осъзнаем кой е Той в действителност, тогава придобиваме откровение за Неговата святост и разпознаваме, че единствено Той е свят. В естественото никой не може да бъде свят. Единственото нещо, което е свято, е самият Бог, както и онзи, на когото Той даде Своята святост.

В **Левит 19:2** се казва, че Бог изисква Неговият народ да бъде свят. Светостта не е опция, тя не е въпрос на избор за Божия народ. Изисква се да станеш свят. Ако погледнем в **Левит 20:7, 26** ще видим, че там се говори за **два аспекта на светостта**

В **7-ми стих** се казва **“отделете себе си за Господа”**. И това определя позицията ни на святост. А в **26-ти стих** ни се казва, че Бог ни отделя за Себе си. Именно това отделяне е светостта, която Бог влага в нас. Когато Бог каза – **“вие сте мои”**, Той изяви, че ние сме като Него. А след като Той е свят, това ни прави свети с Неговата святост. На еврейски това послание е много по-ясно, отколкото на много други езици. Защото на еврейски думата святост е пряко свързана със значението отделяне. Всъщност на еврейски ние буквално разбираме, че отделянето е святост.

В **Изход 19:5, 6** се казва: **„И тъй, ако наистина ще слушате гласа Ми и пазите завета Ми, то повече от всички народи вие ще бъдете Моя избран народ, защото Мой е целият свят; и вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Тези са думите, които трябва да кажеш на израилтяните.”**

Тези думи са въведение към завета, който беше сключен на планината Синай. И резултатът от този завет беше, че Той отдели настрана израелския народ от останалия свят. И този народ беше превърнат в царство от свещеници, в един свят народ. Свещеникът е някой, който е отделен от света и е заделен за служба на Бога. Именно защото са отделени от света и заделени за Бога, това ги прави свети. Когато слушаме Божия глас, това ни отделя от света, защото светът не слуша Божия глас. Именно това отделяне вражда в нас святост. Първата употреба на думата свят в Библията намираме в **Битие 2:3**: **„И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в него си почива...”** Има много важна концепция в разбирането на Библията и тя е, че Бог никога не въвежда една нова тема или

понятие в Библията, без да я обясни. Можем да бъдем сигурни, че в първия момент, когато срещнем понятие или концепция в Библията, по-нататък следва обяснение от Бога. Ето как Бог въвежда понятието святост за нас.

Светостта е почивка

Бог направи седмия ден свят. В българския превод се казва – и го освети, което отчасти говори за обливане със светлина. Но всъщност трябва да сме сигурни, че тук става въпрос за това, че този ден е бил изпълнен със святост, той е бил направен свят ден.

Истинската святост е винаги едно време на почивка. Седмият ден е святият ден. Какво е направил седмият ден за да стане свят? Дали седмият ден се е покаял за греховете си, или е постил за това? Може би седмият ден предварително се е смирил? Това са много глупави изявления, нали? Защото един ден не може да смири себе си. Денят не може да съгрешава, денят не може да пости. И все пак денят беше направен свят и беше ден на почивка. Така че светостта в известен смисъл е противоположното на дела, на работа. Светостта е почивка.

Нека да видим какво казва Библията в **Изход 16:23**: ***“А той им рече: Това е точно каквото каза Господ. Утре е събота, свята почивка Господу ...”*** Тук вече ясно е казано, че съботата, или седмият ден за евреите, е свят ден. И също се казва, че е почивка, ден на покой, на отдих. Със сигурност и в **Изход 20:8-10** също ще видим това. От тези два пасажа разбираме много ясно, че седмият ден е свят и работата е забранена. Или светостта е свързана с това да не работиш. Повечето християни много се затрудняват да спазват това. Искат да вършат едно, второ, трето, с цел да бъдат святи. На Израел обаче се каза да бъде свят като не работи. Тоест, светостта не е продукт на дела, а резултат на почивка, на отдих.

Ако това е валидно за съботния ден, нека разберем как то се връзва с хората. Ще го открием, като прочетем **Изход 13:2**: ***“Посвети на Мене всяко първородно, всяко, което отваря утроба между израилтяните - и човек, и животно; то е Мое.”*** Казва се, че първородните са святи. Били са святи, защото са били изкупени чрез кръвта на Пасхалното агне. И като резултат първородните са били посветени на Бога. Първородните ли са тези, които пожертваха Агнето? Не, родителят, бащата го е направил. Първородните ли решиха по свой избор да станат първородни? Никой не ги е питал това. Не, те просто са се родили. Родителите им са взели това решение. И въпреки това Бог казва, че поради факта, че са първородни, те са святи. Излиза че първородните не са направили нищо за да станат святи. Те даже не са знаели, че са святи, когато са се раждали. Но това не е попречило на тяхната святост. Виждаме същият принцип, който важеше за съботния ден да се отнася и за първородните. Хората бяха святи, не като продукт на своите дела, но поради кръвта на Агнето и понеже Бог ги отдели за Себе Си.

В **Изход 26:31-33** четем за съграждането на скинията. Спомняме си, че е имало една завеса, която обикаляла основите на скинията. И именно тази завеса е отделяла скинията от народа. Вътре, зад завесата, се е намирала светая светих. Какво е правило тази светая светих (или свята земя) свята? Скинията, както е известно, е имала две отделения. И поради това, че е съществувала завеса, тя е била отделена от светая светих и е станала свято място. После е имало друга завеса, която отделяла това помещение на още две. И това вътрешно място е било най-святото място на земята. Или отделянето е правело от помещенията – свято, по-свято и най-свято място. Скинията сама по себе си не е произвела собствените си завеси, някой друг ги е направил. Някой друг е направил светилището и светая светих като отделни места. Между другото, този, който е произвел завесите за отделянето е бил езичник (не евреин). Това не винаги става ясно на хората, когато четат, но е истина.

Бог избра планината Мория. Знаем че това е мястото, където Авраам отиде да принесе Исак в жертва. Планината не е направила нищо сама по себе си. На върха на тази планина, Бог посочи едно специфично парче земя и точно то стана мястото, където се съгради Храма. Това го прави святия Храм, защото Бог избира така. Там е била построена сградата, вътре е било светилището и най-святото място. И във всички тези случаи нещо е ставало свято, защото Бог е избрал да бъде така. Хълмът сам по себе си не се е направил свят, Храмът не се е самонаправил свят, нито светилището, нито светая светих. Във всеки случай Бог е извършвал това отделяне за Себе Си. Нека погледнем в **Йоана 17:15-19**. В **15-ти стих** Господ Исус Христос ни говори, че целта ни не е да напуснем този свят, а да останем в света като бъдем отделени от Сатана и неговите активни дейности.

Отделянето е това, което произвежда святост

В **16-ти стих** се казва, че нашият произход не е от този свят. Ние сме като чужденци, като пришелци на този свят. Ние сме деца на своя небесен Баща. Нашият небесен Баща е свят, затова и децата Му са святи. В **17-ти стих** се казва **“направи ги святи чрез истината на Словото”**. Думата за Слово на гръцки е логос и се отнася за Писанията. Или с други думи Писанията ни правят святи. В **19-ти стих** Исус казва нещо много интересно - **“Аз освещавам Себе Си.”** Трябваше ли Исус да се покае от някакъв свой грях за да стане свят? Исус никога не е съгрешавал. Как тогава Исус се освещаваше и правеше Себе Си по-свят? Чрез вършене на волята на Отца. Волята на Исус беше съвършена, Той винаги вършеше правилното нещо. Но когато Той реши да изпълни волята на Отец, това Го освети още повече, това Го направи още по-свят. Всички които са повярвали в Исус са отделени от света. Отделянето именно ни прави святи. Отделянето и светостта са наследство, които ние получаваме чрез смъртта на Исус. Наследството не е нещо, което заработваме или имаме заслуги за него. Ние го получаваме просто, защото сме родени в някакво семейство.

В Римляни 12:1,2 се казва: „**И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение...**” Жертвата е нещо, което се принася на олтар. Олтарът е свят. Когато погледнем на Моисеевия закон ще открием, че това, което превръща една жертва, или едно жертвоприношение в свято, е самият акт на поставяне върху олтара. Олтарът е този, който прави жертвоприношението свято. Така че ако някой принесе себе си на Бога, той става жива жертва, сложена на олтара. Това го изпълва със святост. Но след като веднъж е поставен на олтара, той е умъртвен. Тогава именно Бог може да постави в него обновления ум. Това го трансформира и преобразява така, че да върши Божията воля. Ако погледнем **2-ри стих, в I Коринтяни 1-ва глава**, ще видим, че има две думи, които са написани с ръкописен шрифт. Кои са те? Защо са написани по този начин думите да бъдат? Това означава, че те не са в Библията. Това са думи, добавени при превода. Преводачът откровено си признава, че тези думи не са съществували в гръцкия оригинал, но ги слага, защото мисли, че така ще постигне по-голяма яснота. Но това не означава, че Павел е направил грешка. Павел не казва в текста – вие ще бъдете святи, а се казва – вие сте призовани да бъдете светии. Въпреки че това бяха твърде странни хора, как можа той да им каже такова нещо? Те бяха едни сектанти. Казваха – аз съм Павлов, други – аз съм Аполосов. Даже в **3-та глава, в 3-ти стих**, Павел им каза – вие “**сте плътски**”. На същите хора, на които в началото каза, че са светии, че са святи, той каза, че са плътски. Знаем че в тази църква, в Коринт, имаше и сексуални проблеми (**I Коринтяни, 5-та глава**). И въпреки това Павел им каза – вие сте святи. Там имаше братя, които се съдеха с други братя в съдилищата. Как е възможно от една страна да са святи, от друга - да ги вършат всички тези неща? Те бяха святи, понеже бяха изкупени чрез кръвта на Агнеца, защото бяха **осиновени в Божието семейство**. Бяха светии, защото небесният им Баща беше свят. Природата, естеството на бащата, е това, което определя природата, или естеството на децата му. Учените са доказали това. Моето ДНК произлиза от това на баща ми. Баща ми е този, който определя природата ми. И след като небесният ми Баща е свят, следователно и аз съм свят.

Каква би трябвало да бъде нашата реакция на това? В **Ефесяни 4:22-24** се говори за това “**да съблечем стария човек**”. Всеки ден ние носим тази отговорност да отделяме себе си от стария ни човек. Това е именно разпъването на плътта. Ние вършим това, като оставаме настрана своята човешка воля за да извършим Божията воля. Нашият стар човек е покварен и той няма как сам да стане чист и свят. Обичам да ям банани. Преди 2-3 години си купих една хубава връзка жълти банани. След това заминах за Ловеч за около 10 дни и забравих да ги взема с мен. Когато се върнах пак имах на разположение връзка банани, но вече не бяха жълти, а почернели. Те се бяха развалили. (Думата за покварен, развален и загнил в английския език е една и съща.) Какво можех да направя, за да предотвратя този процес на превръщане на бананите от жълти в почернели, развалени и загнили? Да ги изям. Това е разпъването. Единственият начин да се спре развалата на бананите, бе да бъдат изядени. Понеже разлагането, покварата и развалата е в

естеството на бананите, те непременно, с времето, ще се превърнат от жълти в черни. Твоят предишен стар човек е покварен, развален и гниещ. Ти не можеш да му попречиш да бъде такъв. Но Бог е сложил в теб ново естество, нова природа.

В I Петрово 1:23 четем: **“Тъй като се възродихте, не от тленно семе, а от нетленно чрез Божието слово, което живее и трае [до века].”** Тук се казва, че в нас е поставено едно неразвалящо се, нетленно, непреходно семе. Ако посадим едно неразвалящо се семе, какво ще се роди от него? Ще се роди неразваляща се природа. Бог казва – аз съм поставил във вас Моето нетленно, неразвалящо се семе. И това семе ще роди непокварена, нетленна природа. Нищо не може да превърне това неразвалящо се естество в развалящо се. Природата на семето определя природата на растението и на крайния продукт. Божията природа е свята. Той е поставил в нас Своята свята природа и това ще роди също свята природа. Това ясно се вижда в **I Йоана 3:9**. Неговата природа не може да съгрешава. Бог не може да греши. Следователно природата, която Бог е вложил в нас не може да върши грях. Всичко което е родено от Бога, е без грях. Да, и земният ни баща е втъкал своята природа в нас. Но това беше природата на Адам, а той беше грешен човек.

И ето, че в нас има две природи, две естества – природата на Адам, която съгрешава и не може да спре да съгрешава и природата на Бога, която е безгрешна и не може да съгрешава. Адамовата природа е несвята и не може да стане свята. Имаме обаче и Божията природа, която е свята и не може да стане несвята. Не можем да превърнем Адамовата природа в свята природа. Можем да се молим, да постим, но Адамовата природа ще продължи да бъде навсякъде и ще продължи да бъде несвята. Но Божията природа в нас е свята. Не поради нещо, което вършим. Постът и молитвата ни няма да направят Божията природа в нас по-свята. Това логично ли звучи? Единственото нещо, което трябва да правим, е всеки ден да разпъваме старата си природа. Ние сме святи, защото Бог постави Своята природа в нас. Също както седмият ден, съботата, е свят ден, защото Бог го отдели за Себе Си. Така и природата на Бога, която е в нас, ни поддържа святи като почиваме в това, което Бог е направил. Мястото където Бог живее е свято и то не може да стане несвято място, защото Бог живее в него. Храмът е свят, защото Бог го е отделил за Себе Си, Той обитава в него. Днес ние сме Храмът на Светия Дух. Ние сме там, където Бог живее. Следователно ние сме святи. Святостта, в която Бог ни вгражда, не е резултат от дела. Божията святост е свята винаги и Бог е поставил Своята святост в нас. Не поради нашите дела, но поради това, което Бог е извършил за нас, тъй като Той ни отдели за Себе Си. Понеже Бог каза - вие сте Мои. Понеже Бог покри с кръвта на Агнето нашия живот. Той каза - вие сте първородните, за това вие сте святи. Приятно е да гледаш една църква от свети и свят народ за Господа. Хора, които Той е избрал за да постави Своето обиталище и Своето име в тях. Ние не можем да направим Божията святост в нас по-свята чрез постъпка или дело, нужно е да си казваме – аз съм свят, понеже Бог е свят.